Benke László

Élni infarktus-országban

„Meghaltam, s íme, mégis élek”
(Jelenések könyve)

Két halál közt, múltam s jövőm halála közt
élek, halok,
nem voltam és nem leszek,
de most még vagy és vagyok,
vagyok és vagy.
Múltam s jövőm halála közt
egy hazáért, egy életért,
családomért s magamért, szerelmeimért
nem hiába küzdöttem.
Segíts, Uram, hadd folytassam, bírnom kell még,
nem hagyhatom abba,
jóságoddal, szeretettel, bánatokkal, örömökkel,
áldott jó apámmal, anyámmal,
emlékükkel, testvéremmel,
három szép szál fiammal, sok jó öreg barátommal,
édes drága kedvesemmel
két halál közt éljek élet életekkel,
halandó és halhatatlan kiáradó szépségekkel,
ahogy tegnap, tegnapelőtt,
tüntess még ki folytatással engem.
E fordított világban fordított élettel
mire is mehetnék, mire is mehettem?
Időm immár vissza soha nem hozhatom,
jobb lett volna több jót tenni,
szeretni és szeretni, teremni és teremteni,
arcom fényes napnak nyíltan fordítani,
úgy mutatkozni meg, nem ily szomorúnak.
Úszkálni hűs vizekben át-átfénylő halként,
csókolni virágait napfény-borzas lomboknak,
babonázó nőknek,
áldott szép pünkösdnek rügylobbantó erejét
rajongással imádni.

Két halál közt nincs már messze az én másik életem,
hallgathatom: kórház-ország,
intenzív-osztály-Magyarország,
hallgatom a közel s távol szirénázó mentőket
– számontarthatatlan, mennyi szívroham!
Infarktus-országban, agyérgörcs-országban
engem is elvittek sötétségen túlra, Isten eleibe
ítéletre várni, mikor éppen házat építettem volna
magamnak, három fiamnak, földönfutó feleségemnek,
legyen végre otthonunk,
védvárunk, Istenünk,
ne kelljen e vadonban vadként csörtetni,
szívdobogva szimatolva meg-megállni,
fuldokolva futni,
golyók elől bujdosni.
Hogy lehetne meghalni,
mikor száz dolog van! Semmi sincs még készen!
S elhúzták a függönyt irgalmatlanul,
maradhattam volna örök sötétségben,
fényeskedhetne most örök világosság nékem.
Nem rimánkodtam, nem siránkoztam,
nem is könyörögtem,
könyörülj rajtam, én Istenem, inkább átkozódtam:
mire kell az élet?
Nem véreztünk eleget, mint a sebzett állat?
Két pogány közt egy hazáért,
így kell kinyuhhadni?
szétbomlani? rongybabaként lecsuklani? széthullni?
Nem dolgoztunk eleget, nem tartottuk jónál jobban
semmittevő népedet?
Én Uram Istenem, hogy engedheted meg
földünkön e botrányt?
Mért kell belehalni őrületbe, hajszába,
jövőtlenségünkbe
szívroham-országban, agyérgörcs-országban
mért csattog az ostor? Mért nem csavarjuk ki
ostoros kezekből, mért nem tapossuk el
kígyóinknak fejét, mért nem verjük ki
templomunkból, hazánkból
a szutykos emberárulókat?

Hogy juthattunk idáig?
Nyílik a föld szégyenünktől,
elnyűvődve, porba rogyva
mászunk, mászunk, magunk mászunk gödrünkbe.
Megalázkodásig, gerincroppanásig,
csak nehogy az Úr
feltámasszon, porból-sárból újra gyúrjon,
foszoljunk és oszoljunk szét inkább
semmivé, lényegtelen senkivé, elveszett néppé.
Én Uram Teremtőm, négy folyónk partján
s vesztett hegyeink közt
mi végre vagyunk még
maradék hírvivő maradék bohóca?
Befibrilláltunk.
Jöjjenek hát értünk ugrásra kész győztesek,
szívroham-országban jöjjenek a rohammentők
szirénázva, vijjogva
vigyenek el innen akár a pokolba.
Vagy mentsenek meg minket,
mentsék meg szívünket, indítsák el újra,
szeretnénk még élni.
Nekem is kegyelmezz, adj békességet,
nyugalmat, hadd nézzem örömmel
repkedő madaraink, ingó-bingó fáink,
fiaim, lányaim, drága kedveseim,
anyáink, nagyanyáink,
lehessen a színed előtt mind
illatozó jácint, hisz alig szerethettünk,
nem értünk rá soha,
dolgoztunk és harcoltunk,
infarktus-országban, agyérgörcs-országban
kenyeret kerestünk.
Én Istenem Atyám, te voltál a műszer,
a tudás és a hit doktorok kezében,
Mindenható voltál, az vagy, Uram, most is,
s mert szerettelek s te is szerettél,
megállt szívem újraindították,
nekem segítettél,
élni a halálból visszaengedtél,
s ha szeretsz még valóban,

szeresd a népem is, segíts most népemnek,
alig dobogó, remegő szívének,
segíts a magyarnak,
segíts most, Teremtőm,
emberi fajomnak.